

angivne Grænser selvfølgelig ville bestræbe sig for at faa saa meget som muligt udbetalt af dette Beløb til deres Kommuneskatter. Høist betegnende for den forandrede Stemning over for Loven om den personlige Kommuneskats Afnit om den mellemkommunale Skattefordeling, er en Udtalelse fra Landstingets Udvalg i Tjor, efter at det i to Maaneder havde haft den her i Folketinget vedtagne Lov til Behandling eller Overvejelse. Udvalget udtaler, at „et Flertal finder, hvad den mellemkommunale Beskatning angaar, at Lovforslaget mere gaar ud paa at give et Surrogat for en saadan end paa at gennemføre den paa en blot nogenlunde fyldestgørende Maade; det skal i saa Henseende bemærkes, at det fornødne Hensyn til Næringskommunen, hvilket netop er Djemedet med den mellemkommunale Beskatning, ikke kan naas, med mindre det overlades til denne Kommune at bestaae den derfra hidrørende Indtægt i et til Beskatning af Kommunens egne Beboere svarende Forhold“. Da et Mindretal tror, „at mellemkommunal Beskatning ikke vil medføre de Fordele for Kommunerne i det hele taget, som Lovforslaget tilsigter at bringe“. Dette er de seneste Udtalelser, der foreligger fra Landstinget om denne Sag, og der er ikke nogen Anledning til at tro, at Landstingsudvalget i Aar — der, saa vidt jeg ved, bestaar væsentlig af de samme Medlemmer — skulde have forandret sin Opfattelse i saa Henseende. Naar det ikke var, fordi Loven om personlig Kommuneskat bragte visse ny Skatteobjekter frem, som den nugældende Skattelov ikke har, nemlig Aktieselskaber og juridiske Personer som f. Eks. Stiftelser, Skatteobjekter, der antagelig tilsammen kunne bringe en halv Million Kroner om Aaret til de forstellige interesserede Kommuner, saa tror jeg egentlig talt, at det overvejende Antal Kommuner her i Landet for nærværende Tid ikke bryde sig noget om denne Reform paa det foreliggende Grundlag. Og for Landstingets Vedkommende synes det jo altsaa, at man der har den stik modsatte Opfattelse af den, som er bleven gjort gældende herne, altsaa en Opfattelse, som væsentlig falder sammen med den, som i sin Tid blev gjort gældende her i Tinget af det ærede Medlem for Ringbøbing Amts 1ste Valgkreds (S. C. Christensen) som Ordfører, og som jo den Gang ikke fik Majoritet. Naar man nu spørger, hvad Grundene ere til denne Nedgang i Temperaturen, om jeg saa maa sige, for denne Reform, saa tror jeg for mit Vedkommende, at Grunden maa søges deri, at det overhovedet ikke er muligt under vore Beskatningsforhold at finde en retfærdig eller

rational Form for en mellemkommunal Beskatning. Jo mere man trænger ind i Sagen, desto mere vil man bestandig komme hen til, at det fornuftigste og retfærdigste vil være, at Næringskommunen beskatter for sig og Opholdskommunen for sig, og man vil jo saa, hvis man ønsker det, kunne komme til, hvad der jo kan være Rimelighed for, at Næringskommunen afgiver en Del af sit oppebaarne Stattebidrag til Opholdskommunen som Belønning for, at den paagældende har Ophold der. Vi kunne efter min Mening under vore Beskatningsforhold ikke komme hen til en fornuftig Løsning af det Spørgsmaal ad mellemkommunal Vej. Jeg tror, at de Forudsætninger, under hvilke det kunde lade sig gøre, netop mangle her til Lands. Forudsætningerne ere nemlig et ensartet, eller dog i alt Fald nogenlunde ensartet, Grundlag for de kommunale Stattebidrag Landet over, og et nogenlunde ensartet Forhold mellem den Andel, der af Kommuneskatter falder paa den personlige Kommuneskat, og den, der falder paa de øvrige Skatteobjekter. Begge disse Forudsætninger glippe imidlertid ganske. Vi have her til Lands, hvad den personlige Kommuneskat angaar, i Kjøbenhavn en Indtægtskat og i øvrigt en Formue- og Værlighedskat, og vi have en høist ulige Fordeling af Skatter, jaavel i Kjøbenhavn som i Købstæderne og paa Landet, med Hensyn til de Objekter, hvorpaa de samlede Kommuneskatter falde. Nogle Tal i denne Henseende ville vise det brogede Billede, som fremstiller sig. I 1889 androg de paalignede Skatter til Kommunerne — det vil altsaa sige samtlige Kommuneskatter efter Fradrag af Næringsafgifter og Hundeafgift — i hele Tusinder 21,119,000 Kr., og af Amtene blev der desuden udfrevet paa Hartkornet 4,624,000. Det var i alt 25,743,000 Kr. Af disse faldt paa Kjøbenhavn 6,314,000, paa Købstæderne 3,731,000, paa Frederiksberg 627,000, paa de 5 andre Handelspladser 99,000 og paa Landdistrikterne 14,972,000. Den paalignede Skattebyrde var, naar vi tage Gennemsnittet af Aarene 1885—89, i disse Aar 20 Kr. 25 Ø. for Kjøbenhavn, 13 Kr. 78 Ø. for Frederiksberg, 10 Kr. 66 Ø. i Købstæderne, 8 Kr. 42 Ø. for de 5 andre Handelspladser og 10 Kr. 53 Ø. paa Landet pr. Individ. Hvis vi nu dele disse 25,743,000 Kr. i personlige Kommuneskatter og i andre Skatter — det er jo det, vi maa gøre, eftersom det kun er de personlige Kommuneskatter, som blive Genstand for den mellemkommunale Fordeling — saa finde vi 9,526,000 som personlig Kommuneskat og 16,217,000 som andre Skatter, i alt væsentlig Grund- og